

TEKST EN FOTO: JOSÉ NUIJTEN

‘Wat een belevenis, wat een onvergetelijke tocht!’

In mei 2019 én in september 2020 (tussen twee corona-uitbraken in) ben ik in de voetsporen van Franciscus van Assisi door de heuvels van Toscane, Umbrië en Lazio naar Rome gelopen. Van tevoren ben ik lid geworden van de Vereniging Pelgrimswegen naar Rome.

Met de reisgids, de stempelkaart en de gps-tracks was de route meestal best duidelijk. Mijn rugtas woog ongeveer elf kilo en daarnaast had ik een proviandtas voor de inwendige vrouw met diabetes 2. Het waren af en toe zware etappes met veel modder, water, hoogtemeters en afdalingen, maar nooit was het onoverkomelijk, eerder uitdagend en vaak rustgevend. De natuur is prachtig, de Italianen zijn aardig en gastvrij, het eten is meestal erg lekker en de dorpjes en

stadjes in de pasteltinten van onze ansichtkaarten. Een paar keer ben ik verkeerd gelopen, een keer een totaal verkeerd berg genomen en een keer het Antoniuspad afgelopen. Maar altijd dook er iemand op om me te helpen. Een ongelukje ontbrak ook niet. Ergens in de heuvels bij Rieti werd ik afgeleid door zeulende ezels met boshout en viel ik met mijn zware tas plat op mijn gezicht. Ambulance erbij voor verzorging en daarna kwam la *signora* van mijn overnachtingsadresje

mij lief ophalen. Het mondkapje maskeerde mijn gehavende snoet en op een paar littekentjes na zie je er niets meer van. Natuurlijk was het ophalen van mijn testimonium in het Vaticaan ontzettend indrukwekkend. Maar het meest heb ik genoten van de stappen naar steeds weer een nieuwe bocht, steeds weer een nieuwe horizon.

TEKST: EVERDIENE GEERLING, FOTO'S: MAURO RINALDI

Belangeloze gastvrijheid in het Rieti-dal

De open armen van Mauro Rinaldi voor pelgrims en verslaafden

Ostello Le Querce di Tara (De Eiken van Tara) vlak bij Rieti ligt op een gezamenlijke etappe van twee pelgrimsroutes: De Franciscaanse Voetreis en de Cammino di San Benedetto. Jaarlijks overnachten er zo'n 250 pelgrims. Het overgrote deel is Italiaan. De accommodatie is nog vrij onbekend bij Nederlandse pelgrims. Het is hoog tijd dat daar verandering in komt. Daarom maken we kennis met de aimabele Mauro Rinaldi, die samen met zijn familie middenin de natuur in een oase van rust deze accommodatie runt.

Ik spreek Mauro op het moment dat ze bezig zijn met de productie van hun eigen wijn. Ze produceren jaarlijks zo'n 1.500 liter voor eigen gebruik; vrienden, pelgrims en Romeinen uit de buurt kunnen ervan genieten. Ik herinner me dat ik vorig jaar een bekertje kreeg. Uitstekend te drinken, maar het knalde mijn hoofd in: te warm, te weinig gedronken, te weinig gegeten en dan BAM! Mauro kan het zich niet herinneren. Hij herinnert zich daarentegen wel dat ik dol was op de vijgen uit zijn tuin. Nog nooit

zulke lekkere vijgen gegeten. Ik vertelde hem toen dat ik soms bij mijn plaatselijke groenteboer vijgen kan krijgen van één euro per stuk. Hij stond te klapperen met zijn oren. Ik vertel hem dat ik, vanwege alle fysieke inspanning, altijd alles eet en drink waar ik zin in heb. Hij beaamt dat grinnikend. 'Je kunt overal in Italië lekker eten, maar in Umbrië en Lazio is het eten fantastisch', zegt hij.

Il mondo di sopra.

Als ik hem vraag wie Mauro is, antwoordt hij direct 'Mauro en mijn

familie. Het begon 15 jaar geleden toen we hier ons huis gingen bouwen. Mijn vrouw en ik zijn in Rome geboren en daar woonden we ook. Mijn grootvader is in Castelfranco geboren, in de buurt van Cantalice. Als kind logeerde ik veel in het kleine huis van mijn opa, dus ik kende de omgeving. Toen ons huis in 2006 klaar was, besteedden we onze vakanties hier. We hadden nog geen gasten; dat kwam pas in 2014. Eerst waren dat wat vrienden, daarna kwamen er ook pelgrims. Wij waren zelf geen pelgrim, we hebben alleen